

paa $6\frac{1}{2}$ pCt. eet Aar, og at Maksimum har været 8, saaledes at Gennemsnittet har været mellem 7 og 8 pCt. Dette er jo meget respektabelt, men set i Forhold til, hvad man ellers forlanger af Aktier nu til Dags, maa det dog anses for at være et ikke overvældende Udbytte. Under alle Omstændigheder tror jeg, at Staten, finansielt set, vil have bedre af ikke at være Storaktionær, men hellere at faa en større Andel i Overskuddet uden at tegne Aktier. Det ærede Medlem har imidlertid med Føje gjort opmærksom paa, at dette Forhold er nu en Gang ordnet i 1907, og vi er ikke Herre over at gøre det om. Hvorledes man vil stille sig i 1938, naar Oktrojen løber ud, om man da vil søge at lægge større Byrder paa Nationalbanken, det maa jeg for mit Vedkommende overlade til den Generation, som lever til den Tid.

Jeg maa med Hensyn til de sidstnævnte to Ændringsforslag endnu gøre den Bemærkning, at saaledes som de her foreligger, siger de ikke, at Udvidelsen af Aktiekapitalen skal finde Sted, og at Handelsministeren skal have Ret til at udnævne to Medlemmer, men de siger, at Bankens Bestyrelse kan beslutte dette, og naar denne Beslutning har faaet kongelig Stadfæstelse, kan det ske. Altsaa ved denne Bestemmelse paalægger man ikke Banken nogen Tvang. Man henstiller til Bankens Bestyrelse at gøre dette Skridt, og en saadan Henstilling, enstemmigt vedtaget af alle Rigsdagens Partier, maa jeg ganske vist antage, at Nationalbankens Bestyrelse vil tillægge en betydelig Vægt, men nogen tvingende Nødvendighed for Banken til at foretage denne Ændring er der ikke. Det vil efter min Mening heller ikke være paa sin Plads at søge at gennemtrumfe en saadan Bestemmelse, saa meget mindre som Oktrojen af 1907 vedbliver at løbe til 1938 og hvis der ikke kan opnaas Enighed fra alle Sider om Indholdet af denne midlertidige Lov, vedbliver simpelt hen Bestemmelserne i Oktrojen af 1907 at gælde, indtil den løber ud.

Dette er de Ændringsforslag, der er stillede, og hvilke jeg, som sagt, alle har kunnet tiltræde. Ved Siden heraf findes der i Udvalgets Betænkning nogle Henstillinger til Regeringen dels fra hele Udvalget, dels fra de to Mindretal. Udvalget er enig om at opfordre Ministeren til i hans Egenskab af Bankkommissær at foranledige, at der tilstilles hvert af Tingenes Finansudvalg et Eksemplar af Bankens Maanedsbalance, ledsaget af en Meddelelse om Statskassens

Mellemværende med Banken ved Udgangen af den paagældende Maaned. Det er en Selvfølge, at Handelsministeren vil tage denne Opfordring til Efterretning, og at han maanedlig vil tilstille Finansudvalgene Afskrifter af Bankens Maanedsopgørelser naturligvis under den Forudsætning, at Rigsdagen er samlet og Finansudvalgene er nedsatte. Men en saadan Opfordring siger jo intet andet, end hvad Finansudvalgene selv kunde have sagt til Regeringen. Naar Finansudvalgene ønsker Oplysning om et eller andet og henvender sig til Ministeren derom, faar de altid de ønskede Oplysninger, og noget nyt medfører denne Henstilling derfor ikke udover det, at Handelsministeren giver vedkommende Kontor i Ministeriet en Ordre om at sørge for, at Finansudvalgene, naar de er samlede, regelmæssigt faar disse Oplysninger, selv om de ikke ytrer noget Ønske derom.

Den anden Henstilling, som Udvalget har været enig om at gøre, gaar ud paa, at de af Bankens udenlandske Korrespondenter — det vil sige Bankforbindelser og Bankierforbindelser i Udlandet, — hvem der indrømmes en privilegeret Stilling, forsaavidt som Banken Tilgodehavender hos dem indtil et Beløb af 12 pCt. af Seddeludstedelsen skal kunne gælde som Dækning for den fulde paalydende Værdi, medens den Slags Aktiver i øvrigt i Regelen kun skal gælde efter Forholdet 122 til 100, skal godkendes af Handelsministeren. Dette er hidtil sket paa den Maade, at naar Handelsministeren, Bankkommissæren, har modtaget Nationalbankens Opgørelse, og der ikke har været fundet Anledning til at gøre Bemærkning eller Indsigelse mod den fremsendte Liste over udenlandske Korrespondenter, har dette været at anse som en stiltiende Godkendelse. Naar man imidlertid fra Udvalgets Side lægger Vægt paa, at Handelsministeren skal give en udtrykkelig Godkendelse, opregne en lang Række af de Korrespondenter, der findes paa Nationalbankens Liste, og vedføje: Disse Korrespondenter godkendes indtil videre som værende af den Klasse, der er Tale om — meget vel, saa gør vi det paa den Maade, det skal der ikke opstaa nogen Broderkrig om. For mig stiller det sig saaledes, at enten man gør det ved en direkte udtalt Godkendelse, eller man gør det ved at undlade at fremføre Indsigelse, er Resultatet ganske det samme, men jeg kan fuldt ud tage Hensyn til den Henstilling, der her er gjort fra Udvalgets Side.